

en Kritik af Skibstilsynet, har Ønsket om Nedsættelse af Taksterne jo ogsaa forenet sig med Ønsket om muligvis at faa reduceret Tilsynet. Dette vil imidlertid af Samfundshensyn neppe være formaalstjenligt, og det vil heller ikke let lade sig gøre under Hensyn til de Overenskomster, der er afsluttet med fremmede Magter om gensidig Anerkendelse af forskellige Skibstilsynsbestemmelser.

Naar man ser paa de Afgifter, der er Tale om, kan jeg heller ikke ret vel erkende, at de skulde være saa uoverkommelige for en Skibsfart, der er nogenlunde vel anvendt. Paa en Damper af Gennemsnitsstørrelse, det vil sige ca. 1 800 Tons, er det aarlig tilbagevendende Afgiftsbeløb 200 Kr., og dertil kommer et Beløb en Gang for alle af 450 Kr., der erlægges, den første Gang Skibet faar sine Papirer. Jeg kan ikke ret vel tænke mig, at dette Beløb af 200 Kr. om Aaret skulde være afgørende med Hensyn til Anskaffelsen og Driften af et Dampskib af den nævnte Størrelse, og jeg maa derfor mene, at det er forsvarligt at blive staaende ved de Afgifter, som gælder for Dampskibe. Det kan ogsaa bemærkes, at hidtil har der slet ingen Afgifter været for Skibenes Registrering, medens der for Skibsmaalinger betales en Afgift, som er forblevet uændret, siden Skibsmaalingsloven af 1867 blev givet.

Medens vi saaledes ikke mener, det er muligt at indlade sig paa en almindelig Takstnedsættelse, er Forholdet dog et andet for en vis Art Skibe, nemlig Sejlskibe. Sejlskibsfarten har flere Gange været draget frem til Forhandling enten her eller i det andet høje Ting, og fra alle Sider har der været udtalt Ønske om at komme Sejlskibsfarten til Hjælp paa de Omraader, hvor det var muligt. Man har ogsaa i forskellige Henseender søgt at bidrage til, at de danske Sejlskibe blev saa stærkt anvendt som muligt i den Fart, som de egner sig for. Der er heller ingen Tvivl om, at det af forskellige Grunde, og ikke mindst af Hensyn til Mulighederne for at faa uddannet kvalificerede Søfolk, er i høj Grad ønskeligt, at der stadig søges opretholdt en rimelig Sejlskibsflaade. Det vilde være baade samfundsmæssigt og uddannelsesmæssigt et meget stort Tab, om denne Skibsfart efterhaanden helt ophørte, og under Hensyn til de Interesser, der knytter sig til Sejlskibsfarten, har man derfor ment det rimeligt at benytte dette Tidspunkt til at foreslaa, at Sejlskibene faar den Støtte, som de jævnlig har paakaldt. Afgifterne spiller utvivlsomt for disse smaa Skibe en noget større Rolle end de tilsvarende Afgifter for Dampskibe,

og Lovforslaget gaar derfor ud paa, at Sejlskibe fritages for Fartcertifikatafgifter, og at Kendelsen for de Sejlskibe, der bruger Hjælpemaskinkraft, væsentlig nedsættes. Det vil ikke være noget meget stort Tab, Staten lider, idet disse Skibe ikke findes i saa stor Mængde, at det økonomisk vil spille saa stor en Rolle, at Afgifterne bortfalder eller nedsættes, men det vil utvivlsomt for disse smaa Skibe være en Lettelse, som vil være af en vis Betydning for dem.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget tilsigter at indføre nogle mindre Lempelser, som der har vist sig at være Trang til, og det vil nærmere fremgaa af Lovforslagets Bemærkninger, at det kun er underordnede Punkter udover det, jeg har nævnt, som tænkes ændret.

Det andet Lovforslag, som jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 146 af 29. Marts 1920 om Forholdsregler til Skibsfartens Betryggelse*. Den Ændring, der her foreslaas indført, tilsigter alene at give Hjemmel til at gøre de for danske Skibe gældende Forskrifter om Søvejsregler og Nødsignaler anvendelige ogsaa for udenlandske Skibe paa dansk Søterritorium, hvilket maa anses for overmaade nyttigt og hensigtsmæssigt for Skibsfarten i Almindelighed.

Jeg skal med disse Bemærkninger tillade mig at anbefale disse to Lovforslag til velvillig Behandling i det høje Landsting.

Formanden: Jeg giver dernæst Ordet til Justitsministeren, for at han kan fremsætte nogle tidligere anmeldte Lovforslag.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal herved tillade mig for det høje Ting at fremsætte det fra mange Sider med Interesse imødesete, her forleden omtalte *Forslag til Lov om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo*. Lovforslaget, der bringer en foreløbig Afslutning paa den samlede Ægteskabslovgivning, har først kunnet fremsættes nu, da det ikke er mere end ca. 14 Dage siden, Kommissionen til Justitsministeriet afleverede den Betænkning, der følger med Lovforslaget som Bilag, en Betænkning, som er en meget instruktiv Læsning, og som ogsaa gør, at jeg om dette i øvrigt alment interessante Emne kan fatte mig i nogenlunde Korthed.

Efter gældende dansk Ret, Arveforordningen af 1845 § 18, er Manden ved Hustruens Død ikke pligtig at skifte Fællesformuen med deres fælles Livsarvinger;